

V Evropě jak přejde tání,
nastane hned cestování,
všecko jezdí: císař, král,
i president, a tak dál.

Nemusí mít groše ani
na jízdu a stravování,
jako chudý vandrovní,
když jde v obci přespolní.

Cestuje se jinou to lehce,
nikdo na nich "knížku" nechce,
mají také v městech všechno
postaráno o náslech.

Kam přijedou, každý je vitá,
co jen ráčí, vše jiné skýtá,
a než miní vitání,
uzas daleké uhnání.

Ke drahotě masu.
Zdražení prokleté
tepe moje věčitka:
Jako by dnes na světě
nebylo dost dobytků!!

Otecká rada.
Právnické chytrosti, synu,
se už:
než proces vyhraješ, jinéni
más — fuť!

Lichotivé.

Starosta: Serbuše, pudele
panem vejborem Mrhulou na li-
citači...

Serbus: Pane predstavené,
vlastně jsem chtěl jít do Pazdro-
va na trh s bejčkem. Ale dýz to
musí být, nechám bejčka a pudu
s panem vejborem, je to jedno.

Sporý lék.

"Kmotře, dete do hapatyky,
pro ten prášek?" — "A justže
pro něj důl?" — "Kmotře, kupte
ho jen za pětak, to je pro vala-
cha dost. Jí ho pro sebe taky
vše nepořeboval."

Denně čerstvé pokrmy.

Host: Sklepniku, je ta telecí
čerstvá?

Slepniček: Prosím, docela čer-
stvá, ale včera, vašnosti, byla je-
ště čerstvější.

Ušlechtilé sporty.

Jeden, necháv práci, hází dí-
skem, druhý po hospodách mláti
pyskem, třetí na soku se vrhá tiskem...
každý s pochybnou eti, spátným
ziskem.

Negalantní chyba pysku: "Má-
te jistě rýmu, slečno že tolík
kejháte!"

Z cizího krev neteče.

Daně rostou jako z vody,
poplatník jde nouz vsticí,
a tému pánum od úradu
není to vše potřebné:
ti jen přitahuju řouny —
po placení je jim houbý!

"Když už bude vás Pepíček
doktorem, kmotříčko?"

"I brzy už, brzy. Jen prej co
si odbyde ještě nějaký ženský ne-
moc, psal nám."

"Rány boží, kmotříčko, zkusi
takový člověk, než je doktorem!"

Když je někdy mouka dražší,
pekar vásy na škodu naší
uštipuje z téma kousky
a udělá měšťák housky.
Totéž bohužel nemůže
dělat řeč, když stoupne kůže,
aby z také dražší hmoty
robil trochu menší boty!

U soudu.

Soudce: "Vy tedy trváte na
tom, aby vás muž byl potrestán
vězením?"

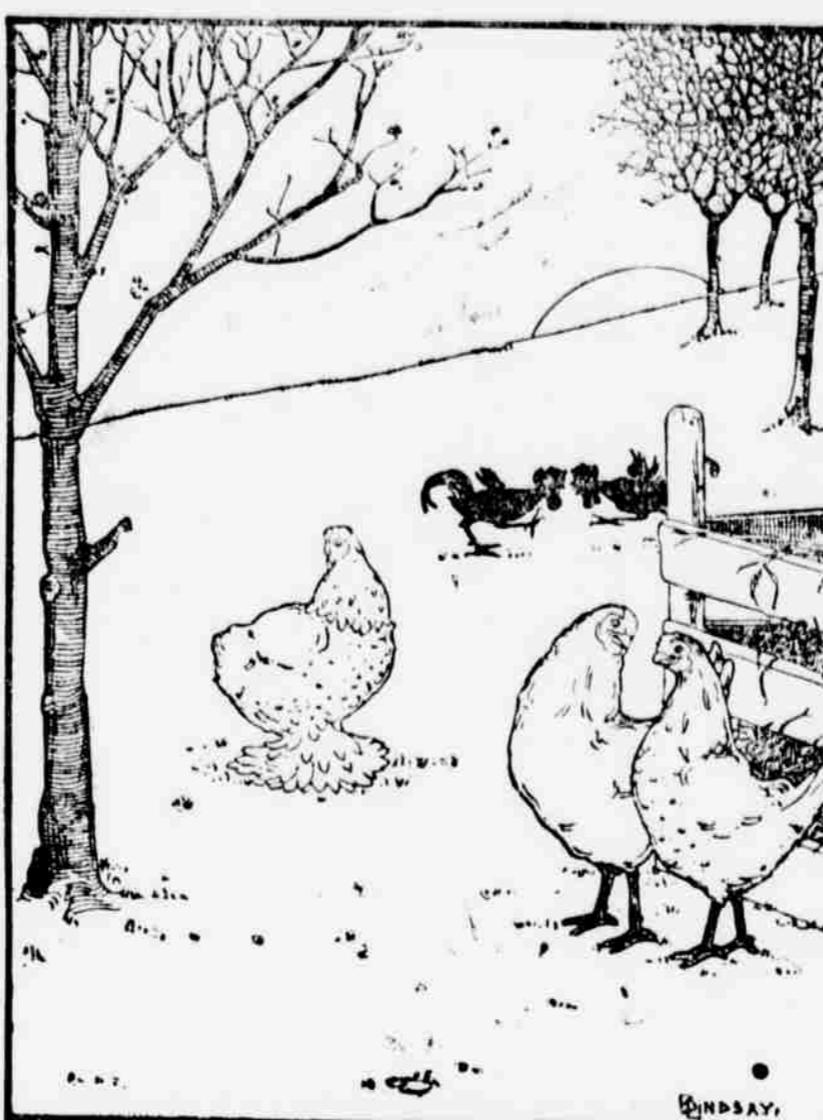
Zena (dražice): "Už ne, slav-
nej soude! Já jsem si to zatím
rozmysila. Ten by si, panečku,
asi v Evropě o takových dema-
tady u nich odcítl, kdyby tak měl
na 14 dní pokoj ode mne!"

jistě nic.

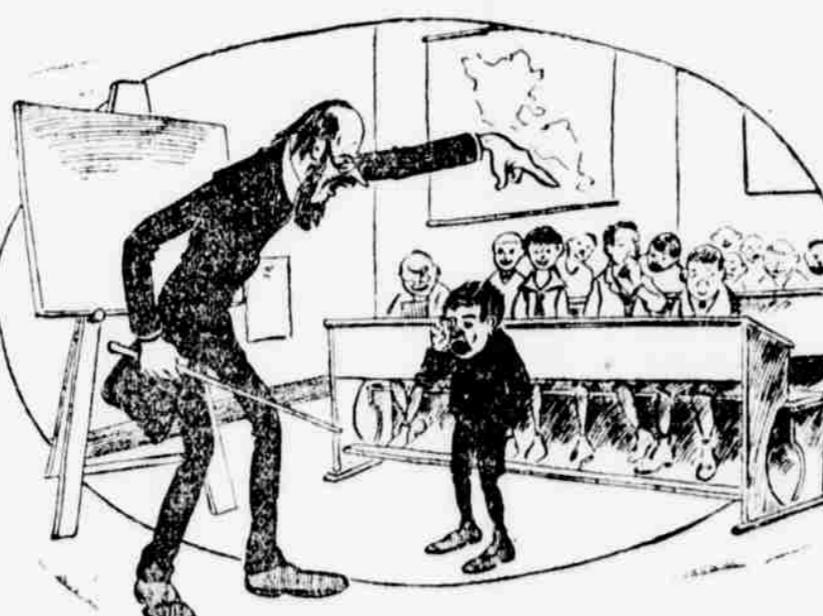
Komu naleží tento střevíček? Najdete to na obrázku.

Ze života zvířátek.

"Podivej se na tu viržinskou slepicí, jak se pyší!"
"I nech ji, hned je sláva přejde. Vlčka již příští rok vyde
z mody!"

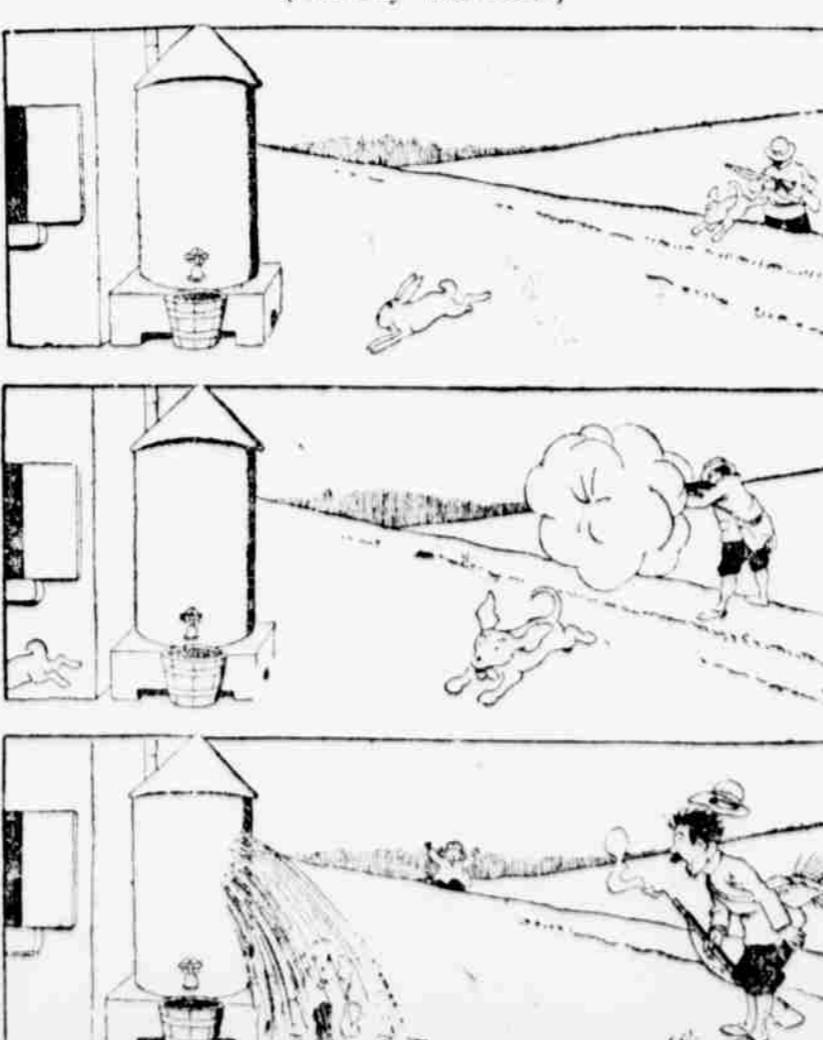
Co asi?

"Tak ty kluk darebná jsi se opovážil napsat na tabuli "Učí-
tel je osel." Zůstaneš po škole a stokrát to opíšeš, abys si to pa-
matoval!"

Nehoda svatečního střelece.

(Obrázky bez slov.)

O ženách, pro ženy

Hollandská královna Vilémna, která je zakladatelem a stá-
hou ochrankyně ustanovení v Haagu, v němž před asynu narozené dítky
se dochovávají, byla v těchto dnech
zařazována Františkem Gerhardem
na 2500 zlatých mahrád za to, že
v ustanovení byl mu jeho synáček
zaměněn za císaře dvěctáku.

Rukavický, které nyní jsou ne-
zbytnou součástí toalety krás-
ných holáček, mají již hodnou sta-
rou historii. Nejdříve nazývaly
zmrkni o nich u Reků, ale ti už
válili jich pouze k ochraně ruky při
těžké práci. Nošení rukavice však
nestalo se u Reků všeobecným
zvykem, nežž povozovávány byly
spíše za známky značkostí.
Tz. nazor sdíleli také Rumani,
ale stále vymáhají se nadhera
a rozmarlosti učinila z rukavice
ky mrtvostí toalety. Tim historie
rukavice vstoupila v nové sta-
dium. Ve středověku vznikly si
rytí rukavice za svůj odznak.
Byla nejenom zevnějším znamen-
ím šlechtického stavu a zámož-
nosti, ale bez ní rytí také nevy-
dal se do boje, na turnaji — v
každom okamžiku byl připraven
rukavicku hodit někomu a tak k
zápasu jej vyzvat, i či hozenou tu
v zápas přimouti. V dívčích
časech byly vyučeny trhy v An-
glii zahájeny "královskou ru-
kavickou". Za tím účelem připevně-
ny byly na dlouhé tyče rukavice,
která směla být sfáta teprve ke-
konec trhu. Drahocenné rukavice
považované byly ve středověku
za velmi cenný a žadoucí svateb-
ní dar, také knoflík, který se chtě-
l dát vidět, postihl rukavice.
Jednou byly rukavice docela při-
činou, že známěna byla radikálně
zahraniční politika anglická. To
bylo již v novověku. Největší vo-
jevůdce anglický Marlborough
pravil by na skoku ve spojku s
princem Eugenem Savojským
zkratky moc Francouzů, když
jednou dne přišla do královského
palace jeho žena, majíc na rukou
modré, krásné rukavice. Královna Anna, která tehdy
vládla, byla sice chytrá pamou-
ce, ale také byla příliš ženou.
Při spatření rukavice vedenky
Marlboroughové byly ve středověku
za všechny výhody, aby ty rukav-
ický stály se její majetkem, dáva-
la to všechno na jevo, ale mar-
nička vedenky se tvářila, jako
by toho nepozorovala. To bylo
znamením k pomstě. Marlb-
rough byl na místě svého úřadu
zván, prosby prince Eugena
byly marnými, královna zůstala
neúprosnou. Zefka se uplně stra-
ny Rakouska a dala svému dosa-
vadnímu nepříteli, francouzskému
králi Ludvíku Čtrnáctému na
srozuměnou, že je ochotna s nimi
smířit. Nasledkem toho bylo
uzavření míru v Utrechtu, jímž
Angličané získali se svými hrdly
pozadavků. A to všechno se sta-
lo — pro páry rukavice.

Stará Hrebenicha byla bohatá,
pri tom obatná, vypočítavá. Své
do kostela nenesla, pečiva nedala,
musecky nepokládala na oltář,
však tvář svou dovedla před lid-
mi tak umýti, že o ní nemluvili
jinak, než o té "chudé — obohé".
— U ní vše se nejrojily, kravky
mléka nedavaly, ani z oveček vlny
nepostráhalo. — Tak po vši bědo-
vala, doma se hlučným vysmívá-
jí.

Jen jediná duše na světě do-
vedla si získat její lasky a úcty.
Stará bábka Cíja, co zrnem čarová-
vala a ze hvězd předpovídala, ta
denně i noči u mě dlela, za jasných
nocí s Hrebenichou zoru v sadě
otěkávala.

"A co tam padajíku?"
"Snad jsem vám někdy zata-
jila pravdu?" tázal se babice: "V
srdeci bol, na prahu bol a v chatě
všechno dostatek, a tu u mě staro-
sti. Jen zde — z levé ruky — ža-
lu malo i ten máne. — Zde pak
bohatý zet" pod sluncem, i svat-
ba, i radost co nejdříve, neboť
není tu plevy; když v jeseni ne-
bude veselka, to deurá ženou!"

"Mám mladou dcera, a chej ji
povídali," pravila Hrebenicha,
"jen když nebylo toho Dunaje —
toho když bychom se mohly zba-
vit!"

"A děvče?" tázal se babizna.
"Ani na něho nepomyšl. Rekla
jsem jí: Když chek, vezmi si To-
dora, i ti nebrámt. A ona: Má-
mo, praví, když on jest tak tichý,
mně by se život s nim znudil. A
že hochu by vši dost a dost. —
Vše, dobrá ženo, co hodlám uči-
nit?"

"Reete, lujbko!"
"Učí Olenu provdat za Uhrin-
čkovice Dmitra. Jíž jsem také se
starou o tom oromuňila."

"Tedy tak?"

"Zátra jsou námulyv."

To byla pro babici voda na
mlýn.

"Dej bože, abych při tom by-
la!" zvolala živě. "Já už vám to
chci dny dny poradit, ale nemoh-
la jsem. Jsem už tak z rodu jak
si nesměla."

"A co padá tady?" otázala se
Hrebenicha, ukazujíce prstem na
kopku zrní.

"To zde — dusíčko — hrob —
ale z levé ruky — cízi a k tomu
ještě bidny, ani místa vedle ně
ho neleží!"

Pokud babice čarovala a na ná-
dvorec somrak, ticho bylo. Nesly-
set nicého, jen Dnestr sumí a slu-
vici tlouk. A v sadě pod starou
vismi, květem bílým obsypanou
stoji Todor s Olenou. Todor plá-
če; Olena všichové květy na kou-
sku tří.

"Ja se zahubím," praví Todor.
"Jaký ty podivín!" směje se
dávka. — "K čemu něco takového
hebrati si do hlav, když tě pte-
ci mam ráda."

"Opakujes vždy to samé, a pře-
ce jiného si vezmes," trpce pro-
hodil mileneč.

"A což se tak nestavá?" směje
se, tázal se Olena. "Což málo při-

padá, že dívce s jedním se za-
souhobí a druhého miluje?"

Todor spěšně na ni pohlédl,
sklonil hlavu a odcházel. Ani dív-
ce dobré noči nepřál.

"Jdi, když nerozumíš!" probolo-
dila vďovina deera hrdě; máchnu-
la rukou a odešla do chaty.

II.

U staré Hrebenichy v chatě vě-
nek se spětá i přípravy činí a
Todor podle Dnestrů bloudí i na
pištalu hraje. Hraje a silně drob-
né po hři se finou! Pištalu za-
schová i zapívá.

Vrátil se domů. A doma mladší
bratr hledal jej jíz.

"Kde jste byl — bratříčku?"
"Na procházce; a proč?"

"Nic, bratříčku; Olena přišla
pozadat vás za družbu —"

Todor neopovíděl, potácel se
do chaty. Stará Duhačka seděla
na truhle, tkala plátno. Tu, jak
pohlédla na Tadora, až členek z
rukavice vyplýval.

"Co by se stalo? Ničeho!" od-
povídala Todor.

"Vždyť jsi se celý zmánil!"

"To se vám zdá, matko; jsem
ten samý."

Stará dalekáka a syn odešel
do komory, připravit se na vese-
li. Ještě požádal mladšího brat-
ra, aby mu byl nápmocon.

Zdědě hodiny byly Todor oblé-
cen, hotov, Valašské boty, spod-
ky bílé, košile zlatým knoflíkem.
Stará vše k rukavici a klobouk s
pavími péry, že na celé Bukovině
nějaký takový nebylo.

Vysel k komory. Kučeravý, ru-
sozlatý, prýsně věšený. Přiblížil
se ku staré matce, stanul, dlu-
halo se na dívaci, na dívaci v
pavími péry, že na celé Bukovině
nějaký takový nebylo.

Ostatně, jak oni se kochali, či
upřímně, či tak jen, nechci rozeh-
rat. To vše ale určité, že se ne-
mohli dostat za sebe.

Todor byl hojně mřížný, tichý,
stále zadumaný. Olena zase vese-
la, bezstarostná, jak ten motyl v
podlaze. Tačili byli sousedy a k tomu
u vpravo vlastní.

"Na vesele, Vasyliku."

"A mně se stále zdá, jakobych
vás neměl více spatřit. Todor se
bratříčku, když jsem vše zdržím."

Todor počeloval chlapce na čelo,
poznamenal křížek, přitisknul
k srdci klobouk.

"Vasylik — já se tak brzy ne-
vrátím — neponosné matku."

Uklonil se a odesel.

Plyne Dnestr, tichý, jak ten ru-
ský národ, široký, jak jeho duny;
klobouk všechny vlny.

"Možno — možno, že se zdržím."